

Progressistes contra «progressistes»

El pròxim dia 30 de maig, el Claustre de la Universitat de València elegirà nou rector. L'actual responsable del govern de la institució, encapçalant el Bloc Progressista, s'enfrontarà a la Convergència Progressista, que té com a candidat Àngel Ortí.

IKONO

Adolf Beltran

Les cartes estan ja sobre la taula. Les primeres eleccions a rector que la Universitat de València celebrarà d'acord amb els nous estatuts tenen ja candidats: Ramon Lapiedra, l'actual rector, i Àngel Ortí, degà de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales, encapçalen dues opcions que es reclamen progressistes: el Bloc i la Convergència. Dos equips i dos plantejaments ideològics i universitaris que arrossegueuen les seues pròpies i peculiars virtuts i contradiccions.

En pura lògica, les incògnites sobre el resultat final no han de tenir molt de marge. El Bloc ha de guanyar, ja que disposa de majoria absoluta en el claustre. Malgrat tot, perquè no falte l'expectació, les tensions i les franges d'indefinició, la lluita d'interessos creuats que es produeix sempre en aquests casos, obrin unes petites esclletxes a la sorpresa. Esclletxes que justifiquen l'existència de la complicada alternativa encarnada per Ortí a l'actual majoria universitària.

El Bloc per una universitat moderna, progressista i valenciana és, com s'ha repetit moltes vegades, un front plural i multicolor, bastit sobre una genètica definició nacionalista i d'esquerra. Però és també l'encarnació pràctica d'una nova generació d'universitaris i d'un sector de la intel·lectualitat valenciana que entén el contacte amb la societat com una acció per a «l'elevació del nivell cultural, una investigació orientada cap a la pau i la col·laboració entre els pobles, una innovació tecnològica al servei de l'home i del progrés econòmic i social, la millora de la qualitat de vida i de l'entorn ecològic i la dignificació de la cultura nacional al País Valencià».

Però el Bloc, a més, és una opció universitària estable, amb una assemblea on es debaten els problemes i les propostes, amb una representació significativa de tots els estaments de la universitat: professors titulars, professors no numeraris, personal d'administració i serveis i estudiants, amb un component majoritari de persones progressistes independents, més tot un ventall d'universitaris vinculats a les diverses formacions de l'espectre de l'esquerra, de determinats sectors del PSOE a l'independentisme, passant per la Federació Progressista, el PCE, la UPV i altres. Es tracta, en

definitiva, d'un autèntic univers per la renovació i la democràcia en la universitat.

L'assemblea del Bloc aprovava, finalment, el passat dia 8 d'abril, la candidatura que Ramon Lapiedra havia proposat. No havien faltat prèviament les tensions i els *tour de force* en el marc del debat intern. Lapiedra ha elaborat una candidatura que, en la relació de forces del Bloc, pot ser qualificada de «centrista», amb una voluntat molt operativa, com correspon a la necessitat d'enfrontar un període de govern de quatre anys.

Del seu anterior equip repeteixen

A l'esquerra, Àngel Ortí. Baix, el rector Lapedra.

Antoni Martínez Andreu, com a secretari general, Joaquim Donat, com a vice-rector d'Investigació, i Isabel Morant, com a vice-rectora d'extensió universitària. Francesc Tomàs, degà de la facultat de Químiques i que, en un determinat moment, s'havia perfilat com a tímida alternativa a Lapedra, serà el vice-rector d'Economia. Pedro Ruiz, professor d'Història, ocupa la candidatura a l'àrea d'Ordinació Acadèmica, mentre Juan Sánchez, de Farmàcia, i el PNN de Medicina Josep Lluís Barona, ocuparan respectivament dos nous vice-rectorats, el d'Estructura Departamental

ral. Ara, sense remei, han de quedar enrere les polèmiques i les discrepàncies que l'impecable exercici de democràcia que aquesta formació practica genera inevitablement entre els seus components. Un clima de debat que, en algun moment, i de la mà d'un cert nerviosisme, ha conduït a errors com el de fer fora d'una assemblea del Bloc els periodistes del diari *Las Provincias*, demencial acaçador d'aquest col·lectiu universitari en totes i cadascuna de les seues actuacions.

A grans trets, l'avantprojecte de programa electoral del Bloc planteja el potenciament de l'estructura i el funcionament democràtic de la Universitat, el suport a la investigació, la renovació de la docència, la participació dels estudiants, la racionalització de l'administració i la gestió universitàries, la normalització lingüística i la relació amb els problemes i les necessitats del País Valencià. D'altra banda, la creació d'un vice-rectorat per a l'Estructura Departamental dota d'una importància central la configuració dels departaments com a àmbit bàsic de docència i investigació, una de les novetats més cridaneres que han introduït els nous estatuts de la institució.

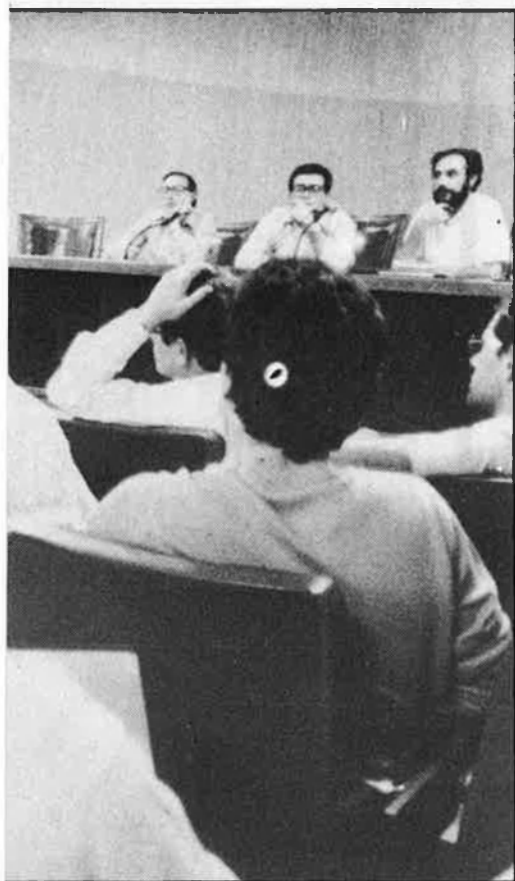
La Convergència Progressista Universitària, a diferència del Bloc, ha nascut específicament com una alternativa electoral dins el nou Claustre de la Universitat. Sota la definició genèrica de «centre-esquerra» abraça un espectre de persones independents i d'altres vinculades al PSOE, al centrisme i a la dreta, incloent significats militants del partit del govern i coneguts dirigents del PRD i el CDS a València. A l'hora de definir principis, els seus representants van insistir, en l'acte de presentació de la candidatura dijous pasat 10 d'abril, en tres punts: eficàcia, en contraposició al que consideren mala gestió de l'equip de Ramon Lapedra; professionalitat universitària, davant un hipotètic partidisme i una excessiva ideologització del Bloc, i voluntat integradora, en contrast amb una suposada pràctica excoent de l'actual majoria universitària.

En realitat, i tal com es va encarregar de precisar algú en l'acte de presentació, l'acusació de partidisme que la candidatura d'Àngel Ortí fa al Bloc només pot fer referència a l'evidència que el Bloc no apareix tan vinculat als interessos del partit socialista i del govern de la Generalitat valenciana com ho fa, per contra, la Convergència. L'eficàcia, d'altra banda, és una qualitat que Ortí tingué ocasió de demos-

trar, amb mediocres resultats, com a vice-rector en l'equip de Joaquín Colomer, anterior a la victòria del Bloc Progressista en els inicis del període constituent. I la voluntat integradora planteja alguns interrogants incòmodes. Les úniques possibilitats d'èxit de què disposa la Convergència Progressista davant del Bloc passen per un eventual esquinçament de la unitat d'aquest col·lectiu i per la confluència de tot el vot anti-Bloc representat en el Claustre, amb sectors de la dreta opusdeista i de la ultradreta inclosos. Malgrat l'afirmació d'Ortí, en el sentit que la seua candidatura no pretén modificar els estatuts actuals de la Universitat de València i que els accepta com a marc de treball, és evident que les seues perspectives de resultats positius demanen «integrar» el vot de sectors que s'han manifestat repetidament contraris a aquests estatuts.

Ortí no té encara definitivament perfilada la seua llista, però resulta significatiu que José Sanmartín, professor de Ciències de l'Educació i membre del PSOE, ocupe el vice-rectorat d'Ordinació Acadèmica; que Vicente López Merino, catedràtic de Cardiologia, ocupe el vice-rectorat d'Investigació, en representació de la Facultat de Medicina, un centre on el Bloc és minoritari, i que Heliodoro Carpintero, degà de Psicologia i distingit contestatari al Bloc en el Claustre, siga candidat al vice-rectorat d'Extensió Universitària. Amb ells, Àngel Ortí presenta un PNN de Biològiques, Enrique Andreu, com a vice-rector d'Estudis, i una professora de l'Escola de Formació del professorat d'EGB, Adelina Gimeno, com a vice-secretària.

El programa de Convergència Progressista emfatitza la voluntat de modernització i una mena de corporativisme universitari «obert a tots els col·lectius que enriquesquen la nostra universitat», preveu la creació d'una unitat administrativa de suport a la investigació, promou una docència amb «qualitat científica, eficàcia pedagògica i rellevància social», planteja la millora dels campus de València, Burjassot i Castelló, i promet una molt reticent «normalització lingüística sense discriminació lingüística», tot marcant unes clares distàncies amb el decidit programa del Bloc en aquests punts. Es fa, així, evident que, al capdavant, la qüestió nacional constitueix, en el rerefons de la confrontació universitària, un element clau en la decantació de les dues alternatives. □

JORDI VICENT

mental i el d'Estudis. Finalment, l'equip inclou una reivindicació del sector estudiantil; un vice-rector d'Estudiants, amb l'alumne del Bloc d'Estudiants Agermanats Joan Carles Martí, com a candidat. Emèrit Bono, que retorna a la política activa, i Josep Guia, que ha vist ja extingir-se el seu vice-rectorat d'Estatuts, són potser, les absències més significatives respecte a l'equip del Bloc que ha conduït el govern de la Universitat en el període constituent.

En definitiva, el Bloc ha estat capaç de superar el seu debat intern amb el resultat d'una sòlida proposta electo-